

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

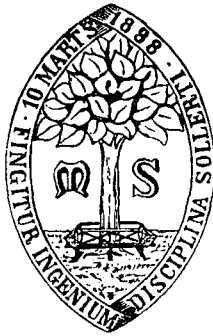
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SÆRTRYK

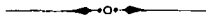
AARSSKRIFT

(AARGANG X)

FOR

METROPOLITANER-SAMFUNDET

1. SEPTBR. 1916 — 31. AUG. 1917.

KØBENHAVN

GRÆBES BOGTRYKKERI

1917

Flemming Dahl.

P. F. ABELL

Adjunkt ved Metropolitanskolen.

En trist vinterdag lukkede P. F. Abell sine øjne, og et ualmindelig tiltalende menneskes liv fandt dærmød sin alt for tidlige afslutning.

Peter Fjelderup Abell var født 28. marts 1872 og blev i 1912 ansat som adjunkt ved Metropolitanskolen. Her virkede han til sin død d. 23. febr. 1917*), dog ikke uden avbrydelser; thi han måtte stadig kæmpe en hård kamp mod snigende sygdom og svagelighed. Men han gav aldrig op, og kun døden kunde få bugt med hans viljestærke personlighed.

Adjunkt Abells tidlige bortgang har vakt megen sorg og megen deltagelse. Og dette er mere end forståeligt. Thi mange er de, der er kommet i berøring med Abell, og lang tid behøvede man ikke for at opdage, at han var noget uden for det almindelige.

Lige udmærket som menneske, som lærer og som pædagog færdedes Abell imellem os. Og det varede da heller ikke længe, inden vi, „Studenterne“, der i førstningen nærmest havde frygtet ham på grund av

*) Angående adjunkt Abells vita henvises til C. A. S. Dalberg og P. M. Plum: „Metropolitanskolen gennem 700 Aar,“ II, s. 19.

hans strænghed, hvorom der gik sære frasagn, kom til at sætte ham overordentlig højt. Hans personlighed var retlinet og fin, stundom måske en smule køligt tilbageholdende, men sikkert gennemglødet av bejestrings hellige ild. Mod sine elever var han hjælpsom og forekommende, og selv efter at han på glimrende vis havde tilendebragt examensrepetitionen, hjalp han os med aldrig trættet elskværdighed på enhver måde til at dygtiggøre os til den forestående prøve.

Nedskriveren av disse linjer har kun nydt godt av adjunkt Abells undervisning i Dansk og må følgelig nøjes med at værdsætte hans gærning som lærer i modersmålet. Men den fortjente også til fulde det ry, der gik av den. Hans behandling av den sproglige side av faget var vel ret enestående. Ganske visst var han os også en kyndig fører på vor vandring gennem litteraturen, og selv den, der i forvejen var en tilbedende elsker av dansk digtning, har grund til at være ham taknemmelig også på dette område. Men for mig står dog hans gennemgang av vort sprogs historie som det bedste, han gav os; den var hævet over al kritik. Også hans arbejde med de danske stile — „avhandlingerne“ kaldte han dem — var i højeste grad fortjenstfuldt; forholdsvis sjældent faldt der høje karakterer, men meget lærte vi. Overhovedet var Abell stræng, men også strængt retfærdig. Og stillede han end store krav til sine elever, fordrede han dog mest av sig selv. Dærfor blev han stående på sin post til det sidste uden at ville bøje sig. Utvivlsomt har hans vidtdrevne pligtopfyldelse medvirket til at forkorte hans liv. Abell kendte ikke til at skåne sig, og omsider bukkede han da under for sygdommen.

Jeg veed ikke, om Abell nogen sinde har udtalt noget valgsprog. Men i hvert fald har han levet

efter det skønne — om end ofte misbrugte — ord, hvori Schiller lader ryttersangen i „Wallensteins Lager“ løbe ud:

„Und setzet ihr nicht das Leben ein,
nie wird euch das Leben gewonnen sein!“

Og dærfor sørger vi over hans død, og dærfor vil vi stedse mindes ham med en følelse av glæde og taknemmelighed.

FLEMMING DAHL.